Ko 3,14-15

Milí bratři a sestry, domácí i příchozí, milí kolegové ve službě,

tahle slova mi přišla ještě ve Zlíně jako povzbuzení a nasměrování, a jsem moc rád, že mohou zaznít dnes při mé instalaci. Že je můžu s vámi sdílet a opřít se o ně. ***Především však mějte lásku…*** To je to, co potřebuji a potřebujeme slyšet a vzít vážně především. Když spolu tady ve sboru začínáme, vstupujeme spolu do neznámého prostoru. Ale i když jsme už třeba někde ve službě dlouho. ***Především mějte lásku…*** to potřebujeme slyšet v manželství, rodině, v různých vztazích, a ve sboru zvlášť. ***Především mějte lásku.*** Před všemi nároky a očekáváními od druhých i od sebe. Před obavami, že nedostačíme té druhé straně. Před všemi našimi odlišnostmi a zvláštnostmi. Před prosazováním svých představ a plánů, a před obavami z neporozumění, když budou věci jinak. ***Především mějte lásku***. To je tak jasné, dobré a úlevné. Ale není to pro nás přirozené ani snadné.

Teď ale jaká je to láska, kterou můžeme a máme mít především? Ne snad ta Boží, Kristova láska? Ta, která se nám dává a chce dávat, vždy a přede vším. Chce mezi námi být. To ona nás ***spojuje k dokonalosti***. V tom všem, co nás rozděluje a vzdaluje a z čeho můžeme mít obavy. Kristova láska nás spojuje. Ta dokonalost ale, jak víme, neznamená, že snad v lásce budeme naprosto ryzí a bez chybičky. Vždyť dokonalý v lásce je jen Jeden. Ale právě. Zřejmě chce apoštol říct, že taková vzájemně přijímající, snášenlivá a odpouštějící láska, nás ze všeho nejvíc a přede vším spojuje s živým Bohem a s Ježíšem Kristem. A proto, že právě ve sdílení téhle jeho lásky se můžeme stávat jako lidé a společenství úplnějšími, celými, dospělými, skutečně jednotnými. Takovými, jaké nás Bůh chce, vždyť láska je naplněním Jeho zákona.

To úzce souvisí s dalším: ***A ve vašem srdci ať vládne pokoj Kristův, k němuž jste byli povoláni v jedno společné tělo.*** Ano, jde o to, co ve mně a v nás vládne a bude vládnout. A o to se jedná a v první linii zápasí v našem srdci. Záleží na tom, kdo nám vládne v naší zemi. Přejeme si, aby ta vláda teď byla lepší a doufáme v to. Ale za všech vlád a okolností je a bude rozhodující, kdo anebo co vládne v našem srdci Vždyť co všechno chce v nás vládnout!? A co my často sobecky, lehkovážně, netrpělivě a ustrašeně v srdci necháváme zavládnout. A přitom jde a půjde i v těch nejtěžších chvílích, v nichž se ocitneme, více méně sami, o to, kdo vládne v našich srdcích. Proto o to jde už nyní. A zvlášť když jde o to, kdo nebo co bude vládnout a rozhodovat mezi námi ve sboru a v církvi.

A my dnes nově slyšíme, že v nás a mezi námi chce a má vládnout ***pokoj Kristův***. To znamená smíření od Boha, pokoj s Bohem, mezi sebou i se sebou. Skutečnost, že nás Bůh smířil se sebou skrze Ježíše Krista. Tenhle šalom Kristův chce vládnout a proměňovat svět počínaje našimi srdci. Ale jak může vládnout v našich srdcích? Zní to až banálně, ale vlastně tak, že ho v nás vládnout necháme. Že ho pokorně a vírou budeme přijímat. Že mu naše ego bude ustupovat a dá mu vládnout v nás a mezi námi navzdory všemu, co v nás vládnout chce. Že tomu Jeho pokoji budeme v nás a mezi námi všechno podřizovat. Že v nás nenecháme vládnout neklid, zklamání, ani svá selhání, sebezpytování, ani předsudky, výčitky nebo hněv. Protože v našich srdcích chce a má vládnout pokoj Kristův, a tak v nás nemusí ani nemá vládnout nic z toho.

Teď ale jedním dechem připomínka, že ten Kristův pokoj není nějaký zbožný klídek či pohoda. Vždyť je spojen s povoláním v jedno společné tělo. Tak je darem, možností i závazkem. Abychom usilovali o jednotu těla Kristova, ve sboru i ekumenicky.

A buďte vděčni. Přesněji: ***stávejte se vděčnými***. Zdá se to jen jako jakýsi apendix těch předchozích slov, a přitom je to jejich završení. Vědomá vděčnost na každý den je už dnes z různých stran doporučována jako cesta ke klidu a spokojenosti. Můžeme souhlasit. Ale přece: když můžeme mít Boží lásku přede vším – a když v našich srdcích nakonec vše může být podřizováno Kristovu pokoji – tak jsme dostali a poznali ten nejhlubší zdroj vděčnosti. A zároveň: kde budeme mít lásku především a když skutečně necháme v nás a mezi námi vládnout pokoj Kristův, budeme se stávat vděčnými. Protože budeme svým časem poznávat jejich skutečnou moc.

A tak buďme vděčni za to všechno dobré, co jsme od Boha přijali a mohli sdílet v tomto sboru, ve Zlíně, i ve sborech, kde právě jsme, i v naší evangelické církvi. Buďme vděčni za dobré dílo našich předků i jednotlivých předchůdců ve farářské službě, tady i jinde. A kéž láska, pokoj Kristův a vděčnost zavládne i nad tím vším, co se nezdařilo anebo zůstalo nějak nezhojené.

Když jsme u té vděčnosti. Řadě vzácných a milých lidí mohu být na cestě svého života i povolání vděčný. Především svým rodičům. Ale při vybalování jedné z mnoha krabic v mé kanceláři jsem narazil na připomínku člověka, staršího kolegy, který pro mě hodně znamenal, zvláště v počátcích mé služby v Prostějově. Byl jím Jan Nohavica. Najednou se na mě po letech usmíval svým upřímným širokým úsměvem z fotek sborového časopisu olomouckého sboru, po jeho smrti ve 42 letech. A na poslední stránce čtu tahle jeho slova: *Měj rád svůj sbor, jaký je, a ne jaký bys jej chtěl mít. A sbor ať i tebe přijímá, jaký jsi, a ne jakého tě očekával.* Tak díky za ten aktuální vzkaz!

A tak, milí přátelé, kde necháme vládnout lásku přede vším, pokoj Kristův v nás a mezi námi, vděčnost ve všem, tam se nemusíme spolu na další cestě bát. Tam, věřím, je a chce být Bůh a náš Pán s námi. Tam je naděje požehnané spolupráce, společného povolání, jednoty i růstu. Tam je naděje, že další lidé se o tom dozvědí a budou chtít být přitom a stanou se toho živou součástí.

M: Pane náš, chválíme Tě a oslavujeme za to, co Ty zjevně i skrytě svým slovem a Duchem konáš ve své církvi i ve světě, v evangelické církvi i v tomto sboru a místě. Děkujeme Ti za všechny Tvé věrné služebníky, kteří nás předcházeli, a na jejichž dílo navazujeme. Děkujeme, že při tom, jací jsme a nejsme, za všech okolností, můžeme mít Tvou lásku přede vším. Toužíme se nechat Tvou láskou spojovat, v ní růst. Toužíme nechat v našich srdcích vládnout Tvůj pokoj a usilovat o jednotu Tvého těla. Toužíme se stávat vděčnými pro to, co všechno nám dáváš. Smilovávej se nad námi. Pomáhej nám. Buď s námi. Chceme Ti sloužit, ctít tě a oslavovat. Aby Tě další lidé mohli poznat a přijmout. Amen.

Petr Pivoňka